

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Miluše Doškové ve věci žalobců: **a) R. S., b) Ing. J.S.,** oba zastoupeni JUDr. Václavem Vlkem, advokátem se sídlem Praha 8, Sokolovská 22, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Praha 5, Zborovská 81/11, za účasti osob zúčastněných na řízení: **1) INVESPA, s. r. o.,** se sídlem Praha 1, Na Příkopě 9 a 11, **2) HOSTIVÍT INVESTMENT, s. r. o.,** se sídlem Praha 1, Na Příkopě 9 a 11, **3) ICONIUM CHEQUIA, s. r. o.,** se sídlem Praha 1, Politických vězňů 1511, všichni zastoupeni Mgr. Helenou Kohoutovou, advokátkou se sídlem Praha 8, Za Poříčskou branou 12, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 9. 2011, č. j. 6 Ca 283/2008 - 81,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobci **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnost **nepřiznává.**

IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobci domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2008, č. j. 86987/2008/KUSK (dále též „napadené rozhodnutí"), jímž bylo zamítnuto jejich odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Vlašim, odboru výstavby a územního plánování (dále též „stavební úřad"), ze dne 18. 12.

2007 (správně 28. 12. 2007 – pozn. NSS), č. j. VYST 34960/07-1218-2007 NoJ, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím bylo rozhodnuto o umístění stavby *„Bytový dům, včetně inženýrských sítí – ul. Komenského, Vlašim, na pozemku parc. č. 2885, 87/2, 2381/3, 66 v katastrálním území Vlašim“* (dále též „bytový dům“). Městský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Městský soud v odůvodnění svého rozsudku nejprve odmítl námitky žalobců, dle kterých stavební úřad nepostupoval v souladu s ustanovením § 14 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť vydal ve věci rozhodnutí, aniž by vyčkal, jak bude rozhodnuto o námitce podjatosti vznesené proti jeho pracovnici - oprávněné úřední osobě J. N.; žalovaný měl pochybit tím, že k této námitce pouze uznal pochybení správního orgánu prvního stupně, nevyslovil však žádný závěr ohledně jeho dopadu na legitimitu vydaného rozhodnutí. Městský soud konstatoval, že postup správního orgánu prvního stupně sice představoval vadu řízení, ta však, s ohledem na to, že o námitce podjatosti bylo negativně pravomocně rozhodnuto v době vedení odvolacího řízení ve věci samé, nemohla mít vliv na zákonnost prvostupňového rozhodnutí. Ani to, že žalovaný pouze konstatoval tuto vadu bez sdělení, jaký vliv mohla mít na zákonnost rozhodnutí, nepředstavuje dle soudu takové pochybení, pro které by bylo nutno napadené rozhodnutí zrušit.

Pokud jde o námitku, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně nezabýval způsobem zamítnutí námitek vznesených žalobci v územním řízení (zejména, že odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu postrádá vyhodnocení konkrétních odborných stanovisek, posudků či vyjádření, zdůvodnění způsobu oznamování územního řízení účastníkům, kvalifikované řešení námitek souvisejících s životním prostředím apod.), městský soud naznal, že s ohledem na charakter těchto námitek lze způsob jejich vypořádání považovat za dostačující. Stavební úřad neopomněl žádnou námitku vypořádat a žalovaný posoudil toto odůvodnění jako zákonné. Napadání strohosti užité argumentace je, dle názoru městského soudu, z hlediska celého územního rozhodnutí neopodstatněné, neboť námitky žalobců na sebe navazují a úvahy stavebního úřadu k jednotlivým námitkám jsou v odůvodnění dostatečně rozvedeny. Pokud žalovaný k námitce ohledně způsobu posuzování odborných stanovisek uvedl, že stavební úřad není v územním řízení oprávněn posuzovat jejich správnost, ale pouze vyhodnotit, zda je záměr žadatele s nimi v souladu, nelze takovému názoru ničeho vytknout. Obdobně je tomu v otázce studie denního osvětlení, kde žalovaný uvedl, že v textu a diagramu posouzení zastínění sousední stavby je uvedeno, že oslunění překračuje minimální hodnoty povolené ČSN 73 4301 a je tedy vyhovující. Městský soud aproboval názor žalovaného, že důkazní břemeno zde leželo na odvolatelích, neboť oni tvrdili, že v posouzení došlo k pochybení; oponentní posudek však nepředložili. K této námitce pouze doplnil, že se jí stavební úřad ve svém rozhodnutí nemusel zabývat, neboť byla žalobci poprvé vznesena až v odvolání proti jeho rozhodnutí. Městský soud také konstatoval, že postup žalovaného, který v určitých dílčích otázkách pouze odkázal na závěry stavebního úřadu, které byly dle jeho názoru správné, je možný a souladný s podmínkou procesní ekonomie.

Soud dal zapravdu žalobcům, pokud jde o odkaz žalovaného na § 82 odst. 1 správního řádu, učiněný v souvislosti s vyhodnocením jejich odvolacích námitek coby námitek (pouze) proti odůvodnění rozhodnutí. Tento názor městský soud neakceptoval,

neboť v případě žalobci doplněného odvolání se jednalo o doplnění odvolání proti výroku rozhodnutí a nikoliv pouze proti jeho odůvodnění. Vzhledem k tomu, že se však napadené rozhodnutí s uvedenými námitkami vypořádalo, nejednalo se dle městského soudu o vadu tak závažnou, že by byla sto způsobit nezákonnost rozhodnutí.

Pokud žalobci namítali, že jejich vlastnická práva budou umísťovanou stavbou přímo dotčena (zvýšení intenzity dopravy, hluku, znečištění ovzduší a celkové zhoršení pohody bydlení) s tím, že opačný závěr žalovaného považují za účelový a nepodložený, městský soud uvedl, že míře obecnosti žalobních bodů odpovídá i míra obecnosti soudního přezkumu. Proto je nutno každý žalobní bod koncipovat tak, aby bylo zřejmé, z jakých konkrétních důvodů považuje žalobce žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Žalobci v této námitce neuvedli, v čem konkrétně má dotčení jejich vlastnického práva, s ohledem na vydané rozhodnutí o umístění stavby, bezprostředně spočívat. Městský soud proto vyhodnotil takto uplatněnou námitku jako zcela obecnou a nijak nereagující na obsah napadeného rozhodnutí. Pokud žalovaný k této námitce (prvně uplatněné až v odvolacím řízení) uvedl, že konkrétní ovlivnění okolí při realizaci stavby je řešeno obecnými technickými požadavky na výstavu, které je realizátor stavby povinen dodržet, přičemž tato otázka bude řešena až v rámci vlastního povolování realizace stavby, nelze tento závěr označit za účelový a nepodložený, jak je namítáno žalobou.

Rozsudek městského soudu napadli žalobci (dále jen „stěžovatelé“) kasační stížností, kterou explicitně opírají o důvod vyplývající z ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“); namítají tak nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Z kasační stížnosti je nicméně zřejmé, že namítán je rovněž kasační důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., spočívající ve vadách řízení před správním orgánem, které mohly ovlivnit zákonnost konečného rozhodnutí, a pro které měl soud, který o věci rozhodoval, napadené rozhodnutí zrušit. Právní subsumpce kasačních důvodů pod konkrétní písmena § 103 odst. 1 s. ř. s. je nicméně záležitostí právního hodnocení věci kasačním soudem a nejde proto o nedostatek návrhu, který by bránil jeho věcnému projednání (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2004, č. j. 2 Afs 7/2003 - 50, publikovaný pod č. 161/2004 Sb. NSS; všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

Dle názoru stěžovatelů městský soud pochybil jednak při hodnocení závažnosti zjištěných procesních pochybení, jednak v otázce, do jaké míry žalobou napadené rozhodnutí odpovídá požadavkům na řádné a přesvědčivé odůvodnění. Pod tuto námitku stěžovatelé subsumují též žalobní bod ohledně narušené pohody bydlení a dotčení vlastnických práv, i když si jsou vědomi, že sám o sobě není způsobilý k projednání v rámci kasační stížnosti.

Stěžovatelé namítají, že procesní pochybení stavebního úřadu, který rozhodl v rozporu s ustanovením § 14 odst. 3 správního řádu (v kasační stížnosti nesprávně uvedeno § 114 odst. 3 správního řádu - pozn. NSS), bylo nesporně zjištěno jak žalovaným, tak městským soudem. Dle názoru stěžovatelů však soud nedocenil význam tohoto pochybení, ani skutečnost, že je žalovaný v odvolacím řízení nenapravil. Stěžovatelé jsou si vědomi, že požadavky na ochranu vlastnických práv nelze absolutizovat a při dodržení zákonných požadavků lze po vlastnících okolních staveb požadovat, aby určité omezení

snášeli; rozhodnutí o umístění stavby přináší budoucímu stavebníku velmi podstatné právo a dalším účastníkům konstituuje určité omezení jejich práv do budoucna a je proto třeba jednoznačně požadovat, aby bylo vydáno v souladu s procesními předpisy. Ve správním řádu nelze nalézt žádné pravidlo, jež by umožnilo následnou konvalidaci vadného rozhodnutí jen proto, že omezení, které bylo při jeho vydání porušeno, se následně ukázalo jako neopodstatněné, a to ani tehdy, pokud je rozhodnutí, k jehož vydání nebyla v rozhodné době úřední osoba oprávněna, s ohledem na pozdější vývoj situace, vnímáno jako věcné správné. Nezákonný postup správního orgánu tak měl za následek nezákonnost správního rozhodnutí; v daném případě měl žalovaný jedinou možnost postupu, a to konstatovat nulitu územního rozhodnutí z důvodu, že nebylo vydáno oprávněnou úřední osobou. Stěžovatelé tak mají za to, že městský soud pochybil, nezrušil-li rozhodnutí žalovaného již z tohoto důvodu.

U správního rozhodnutí je presumována jeho správnost, což se projevuje v požadavku na jeho řádné a přesvědčivé odůvodnění. Stěžovatelé odkazují na judikaturu zdejšího soudu, dle které je správní orgán povinen v odůvodnění svého rozhodnutí seznatelným způsobem uvést, proč považuje námitky účastníka za liché, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, jakými úvahami se při rozhodování řídil, atd. Odůvodnění rozhodnutí má tedy poskytnout skutkovou a právní oporu výroku rozhodnutí. Stěžovatelé mají za to, že rozhodnutí stavebního úřadu těmto požadavkům neodpovídá, neboť jeho odůvodnění bylo založeno na obecných floskulích, z nichž vybírají například formulace: „*…návrh stavby bytového domu je zcela v souladu s platnou územně plánovací dokumentací*“, nebo „*…umístění (stavby) odpovídá hlediskům péče o životní prostředí,*“. Dle jejich názoru jde o hodnotící soudy bez uvedení konkrétních skutečností a důkazů, z nichž by bylo možno posoudit, jakým způsobem správní orgán k uvedeným závěrům dospěl. Konstatování žalovaného o úplnosti dokumentace a souladu vlastního rozhodnutí s požadavky příslušných předpisů pak sama o sobě rovněž nesplňují požadavky na odůvodnění, neboť není zřejmé, jakým způsobem správní orgán tyto skutečnosti zjišťoval. Soud sice dal zapravdu stěžovatelům, že žalovaný pochybil, měl-li za to, že stěžovatelé odvoláním napadali pouze odůvodnění, tedy že se žalovaný námitkami směřujícími k odůvodnění jím přezkoumávaného rozhodnutí nezabýval, nicméně neshledal ani tuto skutečnost jako dostatečný důvod pro zrušení rozhodnutí žalovaného. Stěžovatelé mají ale zato, že žalovaný byl povinen tyto vady odůvodnění stavebního úřadu napravit. Nejen že tak neučinil, ale naopak na toto nedostatečné odůvodnění odkázal. Podle stěžovatelů tak měla být absence odůvodnění rozhodnutí žalovaného (jeho nepřezkoumatelnost) důvodem pro jeho zrušení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti konstatoval, že se plně ztotožňuje se závěry rozsudku Městského soudu v Praze, který ve správním řízení neshledal takové vady, kvůli kterým by rozhodnutí žalovaného zrušil, a navrhl kasační stížnost zamítnout.

Ke kasační stížnosti zaslaly své vyjádření též osoby zúčastněné na řízení, které odkazují na své vyjádření k žalobě a setrvávají na svém stanovisku, že stavební úřad rozhodl zcela v souladu s právními předpisy, podrobně se vypořádal se všemi námitkami žalobců a následně je jako nedůvodné zamítl. Poněvadž žalovaný v postupu stavebního úřadu neshledal žádné závady, postupoval zcela správně, pokud toto rozhodnutí potvrdil a odvolání stěžovatelů zamítl. Městský soud rovněž zcela jasně a srozumitelně odůvodnil své

rozhodnutí o zamítnutí účelové žaloby stěžovatelů; kasační stížnost v této věci proto není vůbec na místě.

Stěžovatelé v reakci na vyjádření osob zúčastněných na řízení zaslali soudu repliku, v které mimo jiné uvádí, že nesrozumitelnost rozsudku městského soudu nikdy nenamítali, nýbrž namítali nesprávné právní posouzení věci. Ke své námitce, že odůvodnění rozhodnutí žalovaného nemá náležitou oporu ve faktickém stavu, poukazují zejména na absenci vyhodnocení znaleckého posudku č. 78 znalce Ing. Vladimíra Štíchy ze dne 20. 9. 2009, který pro realizaci bytového domu v ulici Komenského ve Vlašimi konstatoval nesplnění požadavků norem ČSN 73 4301 a ČSN 73 0580-2 z hlediska hodnot proslunění a denního osvětlení. Stěžovatelé dále kategoricky odmítají tvrzenou účelovost podané námitky podjatosti; tuto námitku vznesli, jelikož měli náležité důvody domnívat se, že úřední osoba má, s ohledem na svůj poměr k věci a účastníkům řízení, zájem na výsledku řízení. Tyto své pochybnosti ostatně sdělili i v podané námitce podjatosti. V ostatním se replika obsahově shoduje s kasační stížností.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

Stěžovatelé první námitkou brojí proti procesnímu pochybení stavebního úřadu, který ve věci meritorně rozhodl, aniž vyčkal rozhodnutí o námitce podjatosti vůči oprávněné úřední osobě J. N. Touto námitkou napadají rovněž postup žalovaného, který namítanou vadu v rámci odvolacího řízení nezhojil a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil, a konečně i nesprávný právní názor městského soudu, jenž shledal předmětnou námitku nedůvodnou.

O skutkových otázkách týkajících se této kasační námitky není mezi účastníky sporu. Postačí proto jen ve stručnosti konstatovat, že stěžovatelé uplatnili v územním řízení dne 17. 12. 2007 námitku pojatosti vůči úřední osobě J. N.; vedoucí stavebního úřadu o této námitce rozhodl usnesením ze dne 22. 1. 2008, č. j. VÝST.36216/07-98/2008 tak, že jmenovaná není vyloučena ze správního řízení vedeného u tohoto úřadu pod sp. zn. 1218/2007. Stavební úřad nicméně již dne 18. 12. 2007 ve věci meritorně rozhodl – vydal rozhodnutí o umístění stavby bytového domu. Stěžovatelé podali odvolání vůči oběma uvedeným rozhodnutím. O odvolání ve věci námitky podjatosti bylo žalovaným rozhodnuto dne 21. 4. 2008 (pod č. j. 60903/2008 KUSK) tak, že odvolání bylo zamítnuto a usnesení stavebního úřadu bylo potvrzeno; právní moci toto rozhodnutí nabylo dne 5. 5. 2008. O odvolání proti rozhodnutí o umístění stavby bylo rozhodnuto až dne 13. 6. 2008 (vyvěšeno dne 18. 6. 2008), a to rozhodnutím č. j. 86987/2008/KUSK.

Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovateli v tom, že je-li ve správním řízení vznesena námitka podjatosti, nemá být rozhodováno v meritu věci do doby, dokud není rozhodnuto o této námitce; s tímto názorem se ostatně ztotožnil i krajský soud, který postup stavebního úřadu označil za procesně chybný. Spornou otázkou však je, zda samotná skutečnost, že rozhodnutí bylo vydáno potenciálně podjatou osobou, zakládá *per se* důvod pro jeho zrušení z důvodu nezákonnosti. Nejvyšší správní soud je (shodně

s městským soudem) toho názoru, že nikoliv. Podle § 89 odst. 2 *in fine* správního řádu se v odvolacím řízení nepřihlíží k takovým vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost. O tom, že prvostupňové rozhodnutí (územní rozhodnutí) bylo v době svého vydání (tedy v reálném čase) zatíženo procesní vadou, která mohla mít vliv na jeho zákonnost, není pochyb. Bylo tedy věcí odvolacího orgánu (žalovaného) posoudit, zda jde o vadu, na kterou dopadá shora citované ustanovení správního řádu. Za situace, kdy bylo o námitce podjatosti rozhodnuto usnesením ze dne 22. 1. 2008, mohl již odvolací orgán z tohoto usnesení vycházet a byl i oprávněn v řízení pokračovat, neboť toto usnesení bylo předběžně vykonatelné (§ 76 odst. 5 správního řádu), tj. minimálně do doby vyřízení případného odvolání proti němu, presumovalo, že se na vydání územního rozhodnutí nepodílela podjatá osoba. Takový postup je jistě možný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2012, č. j. 1 As 55/2012 – 32), byť se odvolací orgán vystavuje riziku, že o odvolání proti usnesení ve věci námitky pojatosti může být rozhodnuto opačně; důsledky pro zákonnost meritorních rozhodnutí s tím spojené jsou mimo jakékoli pochyby. V nyní projednávané věci však, jak již bylo rekapitulováno, došlo k pravomocnému dořešení otázky podjatosti úřední osoby zhruba měsíc před ukončením územního řízení (zamítnutím odvolání proti územnímu rozhodnutí). Poněvadž bylo i druhostupňovým rozhodnutím rozhodnuto tak, že úřední osoba nebyla z projednávání věci pro podjatost vyloučena, nemohl chybný postup stavebního úřadu žádným způsobem vyvolat nezákonnost jím vydaného meritorního rozhodnutí z důvodu, že o něm rozhodla podjatá úřední osoba, neboť ta, vzhledem k pravomocnému rozhodnutí o této otázce, podjatou nebyla.

Pokud stěžovatelé tvrdí, že žalovaný v napadeném rozhodnutí sice připustil předmětné pochybení stavebního úřadu, avšak nebyl konsekventní ve sdělení důsledků, které s takovým pochybením spojuje, nelze s nimi souhlasit. Žalovaný totiž zcela jasně argumentoval tím, že ve věci podjatosti bylo pravomocně rozhodnuto ještě před vydáním jeho rozhodnutí ve věci samé; otázku podjatosti úřední osoby tak považoval za pravomocně vyřešenou a pochybení stavebního úřadu tak, dle jeho názoru, nemohlo mít na zákonnost územního rozhodnutí žádný vliv. Je přitom evidentní, že stěžovateli nastolenou otázku vyhodnotil zcela stejným způsobem, jako později městský soud, i soud zdejší.

Další kasační námitkou brojili stěžovatelé proti způsobu, jakým byly správními rozhodnutími obou stupňů vypořádány jejich námitky. Tvrdí, že se správní orgány omezily pouze na obecné floskule, bez toho, že by konkrétně zareagovaly na jednotlivé argumenty. Městský soud, dle jejich názoru, tento nesprávný postup aproboval.

Ani tento názor Nejvyšší správní soud nesdílí. Porovnáním námitek stěžovatelů uplatněných v územním řízení s odůvodněním územního rozhodnutí je zřejmé, že stavební úřad všechny tyto námitky vypořádal, přičemž není pravdou, že by se tak stalo jen obecným, bezobsažným způsobem. Stavební úřad se zabýval každou z dvanácti stěžovateli uplatněných námitek, přičemž ve všech případech dostačujícím způsobem ozřejmil, proč shledal jejich nedůvodnost. Nutno přitom uvést, že míra obecnosti jím užité argumentace odpovídá způsobu, kterým byly tyto námitky uplatněny. Stěžovateli vytýkané deficity jsou také prezentovány neobjektivním způsobem. Vytýkají-li například u námitky absence

odůvodnění otázky životního prostředí stavebnímu úřadu, že pouze zcela obecně uvedl, že *umístění (stavby) odpovídá hlediskům péče o životní prostředí*“, jde pouze o účelově vytrhnutou pasáž odůvodnění. Stavební úřad, kromě této, dle stěžovatelů „obecné floskule,“ konkrétně odůvodnil zamítnutí jejich námitky, když uvedl, že „*...námitku zamítl, jelikož dokumentace k územnímu řízení je vyhotovena (...) v souladu s přílohou č. 4 vyhl. č. 503/2006 Sb. o podrobnější úpravě územního řízení, veřejnoprávní smlouvy a územního opatření a k tomuto návrhu bytového domu vydal MěÚ ve Vlašimi, odbor životního prostředí, jako dotčený orgán spolupůsobící v územním řízení souhrn stanovisek ze dne 29. 6. 2007, z něhož nevyplývají žádné rozpory s předpisy na úseku ochrany životního prostředí.*“ Navíc, po stavebním úřadě nebylo možné v řadě případů požadovat, aby se pouštěl do rozborů správnosti souhlasných rozhodnutí, závazných stanovisek a stanovisek dotčených orgánů, neboť jeho úkolem bylo v těchto případech pouze posoudit, zda je záměr žadatele v souladu s těmito stanovisky dotčených orgánů [§ 90 písm. e) stavebního zákona] a nikoliv posuzovat jejich správnost. Pokud měli stěžovatelé za to, že byly podklady pro rozhodnutí stavebního orgánu nesprávné, měli se domáhat jejich přezkoumání v rámci řízení, která jsou k tomu určena. Správnost závazného stanoviska dotčeného orgánu posuzuje jeho nadřízený orgán; jeho přezkum je možný buď v rámci odvolacího řízení proti meritornímu (zde územnímu) rozhodnutí (§ 149 odst. 4 správního řádu), nebo cestou podnětu k zahájení přezkumu v samostatném přezkumném řízení (§ 149 odst. 5 správního řádu). Ze spisového materiálu nicméně neplyne, že by tímto způsobem stěžovatelé postupovali.

Městský soud tedy *implicite* nastolenou otázku přezkoumatelnosti územního rozhodnutí posoudil správně; to platí i o posouzení pochybení žalovaného ohledně podřazení odvolání stěžovatelů pod ustanovení § 82 odst. 1, *in fine*, správního řádu, tedy jako odvolání proti odůvodnění rozhodnutí, nikoliv proti jeho výroku. Městský soud správně přitakal stěžovatelům v tom, že odvolání směřovalo proti prvostupňovému rozhodnutí jako celku (tedy i jeho výroku), současně však (opět zcela přiléhavě) upozornil, že se žalovaný s uvedenými námitkami ve svém rozhodnutí dostatečně věcně vypořádal a nedošlo tak ke zkrácení práv stěžovatelů.

Pokud městský soud dále akceptoval (stěžovateli vytýkaný) postup žalovaného, který v odůvodnění svého rozhodnutí v řadě případů odkázal na odůvodnění územního rozhodnutí, i zde Nejvyšší správní soud s jeho názorem souhlasí. Pokud je totiž prvostupňové rozhodnutí řádně odůvodněno (což bylo výše potvrzeno) a odvolací orgán způsob tohoto hodnocení sdílí, nic mu nebrání si tuto již dříve vyslovenou argumentaci osvojit a v podrobnostech na ní odkázat. Takový postup procesní předpisy nevylučují a akceptuje jej i konstantní judikatura správních soudů (srov. například rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS). Pokud tedy žalovaný v nyní posuzované věci odkázal na argumentaci stavebního úřadu, kterou považoval za správnou, nemusel ji ve svém rozhodnutí znovu opakovat a jeho postup nelze jen z tohoto důvodu považovat za vadu, tím méně pak vadu způsobující nezákonnost rozhodnutí. Lze tak souhlasit s městským soudem, který tuto námitku posoudil obdobným způsobem.

Co se týče tvrzení stěžovatelů ohledně dotčení jejich vlastnického práva, zejména s ohledem na zvýšení intenzity hluku, znečištění ovzduší a celkové zhoršení pohody

bydlení v důsledku umístění sporné stavby, lze uvést, že tato otázka byla již vyřešena v rozsudku městského soudu. Městský soud zejména poukázal na přílišnou obecnost této námitky, přičemž přisvědčil žalovanému, že tyto otázky budou řešeny až při vlastním povolení realizace stavby, v rámci řízení o vydání stavebního povolení. V podrobnostech tak Nejvyšší správní soud odkazuje na odůvodnění rozsudku městského soudu na str. 9 a 10., se kterým se ztotožňuje.

Ke zbývající kasační argumentaci je třeba uvést, že podle ustanovení § 109 odst. 5 s. ř. s. Nejvyšší správní soud při rozhodování o kasační stížnosti nepřihlíží ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil až poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí. Takovou skutečností je v nyní projednávané věci tvrzená absence vyhodnocení znaleckého posudku č. 78 znalce Ing. Vladimíra Štíchy ze dne 20. 9. 2009, který konstatoval pro realizaci bytového domu v ulici Komenského ve Vlašimi nesplnění požadavků norem ČSN z hlediska hodnot proslunění a denního osvětlení. Toto skutkové tvrzení stěžovatelé zmínili prvně až v replice k vyjádření osob zúčastněných na řízení ke kasační stížnosti, tedy až po vydání přezkoumávaného rozsudku městského soudu; proto k ní Nejvyšší správní soud nemohl při svém rozhodování přihlédnout.

Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto mu nezbylo, než jí podle § 110 odst. 1, *in fine* s. ř. s., zamítnout.

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatelé nebyli v řízení o kasační stížnosti procesně úspěšní, právo na náhradu nákladů řízení jim nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto v jeho případě rozhodl tak, že mu právo na náhradu nákladu řízení nepřiznal.

Při rozhodování o nákladech řízení osob zúčastněných na řízení vycházel Nejvyšší správní soud z ustanovení § 60 odst. 5 s. ř. s., dle kterého má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; z důvodů zvláštního zřetele hodných jí může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V projednávané věci žádná ze zákonem předpokládaných situací nenastala; zdejší soud proto rozhodl, že osoby zúčastněné na řízení právo na náhradu nákladů řízení nemají.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. dubna 2013

pokračování

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu